

Arrest

nr. 254 753 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X (alias X)

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIEGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X (alias X), die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 november 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2019 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 april 2019 heeft verweerder zowel de Slovaakse als de Nederlandse instanties verzocht om verzoeker terug te nemen. Op 15 april 2019 weigerden de Slovaakse instanties omdat zij Nederland

verantwoordelijk achtten. De Nederlandse instanties stemden op 15 april 2019 in met verzoekers overdracht.

1.3. Op 27 augustus 2019 trof de verwerende partij, onder de vorm van een bijlage 26quater, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 27 september 2019 diende verzoeker een schorsings- en annulatieberoep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 16 september 2019 diende verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 1 oktober 2019 trof de verwerende partij een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt bevonden.

1.6. Op 26 november 2019 treft de Raad op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet de volgende beschikking in het kader van het in punt 1.3. bedoelde beroep:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Het beroep lijkt onontvankelijk bij gebrek aan het wettelijk vereiste belang.

Het staat niet ter discussie dat de Belgische autoriteiten op 8 april 2019 overeenkomstig artikel 18.1.d) van de Dublin III-Verordening een terugnameverzoek richtten aan de Nederlandse autoriteiten. Op 15 april 2019 stemden de Nederlandse instanties in met de terugname van verzoeker.

In casu dient derhalve rekening te worden gehouden met de bepalingen van de artikel 29.1 van de Dublin III-verordening dat stelt dat de overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om terugname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft. Voorts bepaalt artikel 29.2 van de Dublin III-verordening dat “(...) indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, (...) de verantwoordelijkheid [berust] bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt. (...)”.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt niet dat verzoeker een beroep met een schorsende werking instelde, dat hij omwille van detentie niet kon worden verwijderd of dat hij onderdook.

Bijgevolg kan enkel worden vastgesteld dat door het verstrijken van de termijn van zes maanden de rechtstoestand van verzoeker gewijzigd is, aangezien de Nederlandse autoriteiten niet langer verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, doch deze verantwoordelijkheid van rechtswege is overgegaan op de Belgische autoriteiten (HvJ 25 oktober 2017, Majid Shiri t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-201/16, punten 30-34; 39 en 43).”

1.7. Bij arrest van 9 januari 2020 met nr. 231 038 wordt het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de in punt 1.3. bedoelde beslissing verworpen, dit omdat geen van de partijen een verzoek tot horen had ingediend naar aanleiding van de in punt 1.6. bedoelde beschikking.

1.8. Op 9 januari 2020 wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming ter behandeling overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.9. Op 10 maart 2020 treft deze een beslissing tot weigering erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.10. Bij arrest van 29 januari 2021 met nr. 248 465 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker had ingesteld tegen de in punt 1.9. bedoelde beslissing.

1.11. Op 25 maart 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Op 14 april 2021 diende verzoeker een beroep in tegen deze beslissing.

De in punt 1.5. bedoelde beslissing is de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16 09 2019 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[N.S.] [...] (ook gekend als [N.P.S.] [...])

Geboren te [N.] op [...]

Nationaliteit: Kameroen

Adres [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen Er werden medische elementen aangehaald voor [N.S.], die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur d.d 30.09 2019 in gesloten omslag) Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“Manifeste appreciatiefout en schending van artikelen 7, 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur dat vereist dat de beslissingen op basis van alle elementen van de zaak worden genomen, en van de zorgvuldigheidsplicht.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“In zijn advies merkt de arts-adviseur van de tegenpartij op dat "in kader van de Dublinprocedure wordt Nederland verantwoordelijk geacht voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van Meneer [N.], en analyseert de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorgen die nodig zijn voor het overleven van Meneer [N.] in Nederland.

Eenzijds volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet: « § 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft ».

In casu heeft Meneer [N.] geen verblijfsrecht in Nederland. De arts-adviseur moest daarom de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen van verzoeker in Kameroen - zijn land van herkomst - analyseren. Anderzijds is de termijn van zes maanden voor de overdracht van Meneer [N.] verstreken. België heeft zich bevoegd verklaard om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen (stuk 3) Door de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van verzoekers zorgen in Kameroen niet te analyseren, schendt de bestreden beslissing de in de middel vervatte artikelen en moet nietig worden verklaard”.

2.2. Verweerder stelt het volgende in zijn nota met opmerkingen:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het medisch advies van de arts-adviseur en de bestreden beslissing dateren van vóór dat de overdrachtstermijn naar Nederland verstreken was. Aangezien de Nederlandse instanties, conform de Dublin III-Verordening, bevoegd waren voor verzoekers verzoek om internationale bescherming en verzoeker aldus aan de Nederlandse instanties zou worden overgedragen, onderzocht de arts-adviseur de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de voor verzoeker nodige medische behandeling in Nederland. Hij kwam tot de vaststelling dat de noodzakelijke medicatie beschikbaar was in Nederland en verzoeker er, als verzoeker om internationale bescherming, recht had op medische zorgen.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat de wettigheid van de bestreden beslissing dient beoordeeld te worden aan de hand van de gegevens die aan het Bestuur bekend waren op het ogenblik dat zij die beslissing nam en zulks is niet anders voor de beoordeling van artikel 3 EVRM.

De Raad dient zich te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling door verwerende partij en kan geen rekening houden met gegevens die dateren van na dit ogenblik. Zulks zou in strijd zijn met de annulatiebevoegdheid van de Raad. De Raad is gebonden door zijn wettigheidstoetsing. Hij kan enkel vaststellen dat op 01.10.2019 de overdrachtstermijn naar Nederland nog niet verstreken was en het dus tot de bevoegdheid van de arts-adviseur behoorde om de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische behandeling in Nederland te onderzoeken. De Raad kan geen rekening houden met omstandigheden en feiten die slechts nadat de bestreden beslissing werd genomen tot standkwamen. De Raad moet de regelmatigheid van een bestuurshandeling beoordelen in functie van de gegevens waarover de verwerende partij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij de wettigheidstoetsing rekening te houden met stukken die na de bestreden beslissing worden voorgelegd (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395).

Met het verwijzen naar het verstrijken van de overdrachtstermijn vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke herbeoordeling van de gegevens van de zaak. De Raad is als annulatierechter echter niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

Niets verhindert verzoeker om in casu een nieuwe medische regularisatieaanvraag conform artikel 9ter in te dienen, waarbij het gegeven dat er een wijziging is van het land van herkomst of van verblijf als nieuw medisch element kan worden aangehaald.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten na een eventuele weigeringsbeslissing van de CGVS, artikel 3 EVRM alsnog dient onderzocht te worden teneinde te verhinderen dat verzoeker, t.g.v. zijn medische situatie, in zijn land van herkomst het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn.

Het enige middel is niet ernstig.”

2.3. De Raad begrijpt uit het betoog van verzoeker dat hij het strijdig acht met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet alsook onzorgvuldig van de verwerende partij dat ze nagaat of de benodigde zorgen voor zijn aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Nederland, dit terwijl hij niet beschikt over een verblijfsrecht in dat land. De verwerende partij had de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde zorgen moeten nagaan voor zijn land van herkomst, zijnde Kameroen, aldus verzoeker. Dit heeft ze niet gedaan.

2.4. Artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde

(...)

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. (...)

2.5. In het administratief dossier bevindt zich de in punt 1.4. bedoelde aanvraag. Hieruit blijkt dat verzoeker via een standaard medisch getuigschrift van 29 juli 2019 de aandacht vestigde op het feit dat hij lijdt aan HIV en dat hij hiervoor medicatie behoeft alsook regelmatige controle.

2.6. De bestreden beslissing steunt op het volgende advies van de arts-adviseur van 30 september 2019 dat kan worden geacht deel uit te maken van de bestreden beslissing:

“NAAM: [N.S.] Alias : [N.P.S.] Mannelijk nationaliteit: Kameroen geboren te [N.] op [...]

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medische dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 16-9-2019. Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken Standaard Medisch getuigschrift dd 29-7-2019 van dr. Lecomte met de volgende informatie Gekend met HIV sinds 2013 in Kameroen (27-9-2019 in slovenië) met behandeling met Atripla Regelmatige controle noodzakelijk Schrijven van klinisch psycholoog dd 4-7-2019 uitgebreide schets van de voorgeschiedenis vooral de tocht tot in België door verschillende Europese landen Schrijven dd 15-3-2019 van UMC Utrecht met benadrukken dat betrokkene zijn behandeling strikt dient te volgen Uit de aangeleverde documenten kunnen we heden besluiten dat betrokkene een man van heden 43 jaar afkomstig uit Kameroen lijdt aan HIV met nood aan regelmatige controle en behandeling met Atripla— efavirnez/emtricitabine/tenofovir disoproxil Er is geen tegenindicatie tot reizen vermeld Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst In kader van de Dublinprocedure wordt Nederland verantwoordelijk geacht voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Er dient opgemerkt te worden dat Nederland als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e d , geldend in de Europese Unie, o a het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Nederland “ Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dal de noodzakelijke medicatie beschikbaar is in Nederland Vanuit het standpunt van beschikbaarheid is er geen tegenindicatie tot terugkeer naar het land van verblijf Nederland Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst Ook wat de toegankelijkheid betreft, dient opgemerkt te worden dat Nederland, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o a het Verdrag van de Rechten van de Mens. te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Nederland In Nederland hebben asielzoekers recht op medische zorgen Het Centraal Orgaan opvang Asielzoekers (COA) is verantwoordelijk voor het organiseren en financieren van de zorg Het COA heeft hiervoor een contract afgesloten met de zorgverzekeraar Voor de asielzoekers geldt geen eigen bijdrage of eigen risico Conclusie: Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Nederland. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van verblijf Nederland.”

2.7. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing hadden de Nederlandse autoriteiten aanvaard dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Verzoeker had echter op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog geen verblijf in Nederland. Het blijkt ook niet dat hij voor het treffen van de bestreden beslissing een zodanig verblijf had genoten in Nederland dat dit land kon worden beschouwd als land van verblijf in de

zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing. De Raad kan verzoeker dan ook volgen waar hij opwerpt dat het strijdig is met voormeld wetsartikel dat verweerder nagaat of de benodigde zorgen voor zijn aandoening beschikbaar en toegankelijk zijn in Nederland en niet in Kameroen, wat zijn land van herkomst is.

2.8. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing hadden de Nederlandse autoriteiten zoals gezegd het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten ingewilligd, maar de verwerende partij kon op grond van dit element alleen niet de absolute zekerheid hebben dat verzoeker daadwerkelijk aan de Nederlandse autoriteiten zou worden overgedragen en dat Nederland dus kon worden beschouwd als land van verblijf in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.9. Doordat zij ervoor opteert om de door verzoeker ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen exclusief te behandelen in het licht van de situatie in Nederland en niet ook in het licht van de door verzoeker in deze aanvraag aangehaalde situatie in zijn land van herkomst, Kameroen, is de verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht (cf. RvV 29 juli 2020, nr. 239 137 en RvS 10 november 2020, nr. 14.039 (c), beschikking waarbij het beroep tegen voormeld arrest niet toelaatbaar werd verklaard). In de beschikking van de Raad van State kan worden gelezen: *“Le Conseil du contentieux des étrangers n’annule pas l’acte administratif litigieux sur la base d’éléments postérieurs à celui-ci dont le requérant ne pouvait avoir connaissance au moment de décider. Il juge que l’acte attaque est insuffisamment motive quant à la disponibilité et l’accessibilité des soins nécessaires dans le pays d’origine, que la partie adverse contestait pourtant expressément dans sa demande d’autorisation de séjour, et alors qu’au jour de la prise de l’acte attaque, malgré l’acceptation précitée des autorités italiennes, le requérant ne pouvait avoir « une certitude absolue » de l’effectivité d’un transfert vers l’Italie. Le premier moyen manque manifestement en fait.”*

2.10. In de nota met opmerkingen hamert de verwerende partij op de elementen die voorlagen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd getroffen en wijst zij erop dat geen rekening kan worden gehouden met omstandigheden die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing, maar dit kan geen afbreuk doen aan het gestelde in de punten 2.7. tot 2.9. Verweerder wijst verder op de mogelijkheid voor verzoeker om een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en hierbij *“het gegeven dat er een wijziging is van het land van herkomst of verblijf als nieuw medisch element [aan te halen]”*. Er is echter geen wijziging op dat vlak aangezien verzoeker voordat de bestreden beslissing werd getroffen, geen verblijf had genoten in Nederland zodat dit land niet kon worden beschouwd als land van verblijf, verweerder ook niet kon vooruitlopen op de vraag of Nederland het land van verblijf zou worden van verzoeker en verzoekers land van herkomst ook niet is gewijzigd. Verweerder werpt voorts nog op dat, bij een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten, *“artikel 3 EVRM alsnog dient onderzocht te worden teneinde te verhinderen dat verzoeker, t.g.v. zijn medische situatie, in zijn land van herkomst het risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar zou zijn”*. Verweerder kan bezwaarlijk verwijzen naar een evaluatie die zal worden gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voordat een bevel om het grondgebied te verlaten zal worden gegeven om een lacune in haar onderzoeksplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te dichten. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit een aanvulling van het administratief dossier door de verwerende partij zelf blijkt dat ze op 25 maart 2021 een evaluatienota opstelde in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dit voor het in punt 1.11. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij voor wat betreft het aspect van de gezondheidstoestand werd verwezen naar de thans bestreden beslissing. Dit gaat dus in tegen wat in de nota met opmerkingen wordt aangekondigd.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond en dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar enig middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 1 oktober 2019, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA